

først og fremmest ønske at dække behovet for sine egne borgere med et niveau for kvalitetsstandard og tilbud og udbud, som er almindelig i den kommune, for det er nemlig også meget forskelligt, hvad det er, man egentlig tilbyder.

Nogle steder har, som jeg sagde før, lagt mere vægt på spørgsmålet om at have et hjem, et egentligt hjem, hvor der også er tid og omsorg, og andre går meget op i at skrive skemaer for de forskellige ting, der sker med et menneske gennem livet, og så kan man jo måle og veje det, hvis man vil. Så det er altså utrolig forskelligt, og det er vanskeligt at danne sig et overblik over det.

Jeg vil da gerne støtte at give en større fleksibilitet, hvis man ønsker at flytte af den ene eller den anden årsag, men jeg kan se, at der er nogle problemer forbundet med det, nemlig de problemer, som jeg sagde før, der er dukket op omkring frit sygehusvalg, hvor vi heller ikke har kunnet levere varen af mange forskellige årsager, men lige så meget, fordi det enkelte menneske jo er individuelt og har brug for et tilbud, der er sat sammen præcis efter behov, og det kan det være svært at byde ind på for et plejehjem i en anden kommune.

Anders Samuelsen (RV):

I Det Radikale Venstre ønsker jo ligesom Venstre, som en overskrift, at borgerne skal have flere valgmuligheder og større fleksibilitet i forhold til den offentlige sektor. Det mål kan man opnå på flere måder. At lade pengene følge borgerne, i dette tilfælde den ældre, er Venstres opskrift på valgfrihed. Og det lyder jo fristende og utrolig simpelt altid at lade pengene følge borgerne, men spørgsmålet er, om det også altid er den mest hensigtsmæssige måde i den virkelige verden.

Fra radikal side har vi ved tidligere debatter tilkendegivet, at vi ikke altid er lige enige i Venstres opskrift på det frie valg. Det gælder f.eks. på børneoplysningsområdet, hvor vi ikke kan se det fornuftige og rimelige i at betale forældre for at passe deres egne børn.

I det hele taget savner vi ofte lidt mere realisme i Venstres forslag om valgfrihed, og en gang imellem virker det, som om man har brugt mere tid på retorikken end på egentlig at gennemtænke, hvad der rent praktisk kan fungere i den virkelige verden.

Nu er vi så nået til de ældre og valgfriheden. Her foreslår Venstre, at alle ældre, der er visiteret til en plejehjemsplads eller plejehjemsbo-

lig, frit skal kunne vælge, hvilket plejehjem eller ældrebolig de skal på. Og det skal gælde for alle ældre og også dem, der allerede er på plejehjem, og det må gerne være over kommunegrænser.

Igen må jeg sige, at vi da også synes, det lyder smukt og besnærende, men ét er altså teori, noget andet er praksis. Vi kan faktisk se flere problemer i forslaget, og vi savner at få afklaret, hvordan Venstre konkret har tænkt sig, at det skal spænde af.

Normalt taler Venstre jo om en 85 pct.s-model, og spørgsmålet er så, om man også her tænker på, at måske 85 pct. af udgiften til en plejehjemsplads skal følge den ældre og resten skal den enkelte selv betale. I det her beslutningsforslag ligger der måske et svar, som er en afvisning af den model. Det er nemlig blevet til, at der skal fastsættes nærmere regler for, i hvilket omfang kommunen er forpligtet til at betale en eventuel merpris i forhold til gennemsnitsprisen for en plejehjemsplads på kommunens egne plejehjem.

På den baggrund vil jeg alligevel godt spørge ordførerne fra Venstre og De Konservative, om de forestiller sig, at den enkelte ældre selv skal betale for sit frie valg af plejehjemsplads, hvis det er en overpris. Og hvis det er tilfældet, hvor er det så, at det frie valg er herne for den ældre, der ikke har råd til det, eller er det måske staten, der skal finansiere merudgiften? Hvis det er tilfældet, så kan det jo gå hen og blive en temmelig dyr fornøjelse.

For det andet er vi betænkelige ved at forpligte kommunerne til at tilbyde fritvalgsordningen, fordi det efter vores opfattelse må være den enkelte kommune, der bestemmer inden for lovens rammer, hvad kommunens serviceniveau skal være. Og det skal også gælde på ældreområdet.

Endelig er der hele spørgsmålet, om forudsætningerne for at indføre et frit valg af plejehjem og plejebolig overhovedet er til stede. Spørgsmålet er, om det frie valg i den nuværende situation vil føre til bedre kvalitet i plejen og større tilfredshed hos brugeren, for trods flere års udbygning af ældreboligområdet er der jo stadig væk ældre, som ikke kan få den bolig, som de har behov for.

For at fritvalgsordningen skal fungere, skal der faktisk være en overkapacitet i systemet. Der skal altså være flere boliger, end der er behov for, og så kan man spørge, om det er samfundsøkonomisk rentabelt.